

בזאת יבא אהרן אל הקדש ...

[לקוטי הלכות - הלכות גילוח ג', ח"א]

כי אנשים פשוטים וקטני הערך, בודאי אי אפשר להם להשיג השגת אלקות. ועיקר חיותם ותקוותם, לזכות לתכלית הנצחי לתכלית האמתית, הוא רק על ידי אמונה.

ואפילו מי שיש לו שכל גדול והוא חריף ולמדן גדול בתורה, בחריפות ובקיאיות בש"ס ופוסקים, ואפילו אם יש לו יד בחכמת הקבלה בספרי הזוהר הקדוש וכתבי הארי ז"ל, כל זמן שלא זיכך עצמו מזוהמת הנחש, ולא שבר עדיין לגמרי תאוות גופו וחומריו, ויש לו עדיין איזה אחיזה ושמץ דבר מתאות הגוף והבלי עולם הזה, בודאי עדיין אין שכלו שלם, ואסור לו ליכנס בחכמת השגת אלקותו יתברך כלל, כי יוכל להכשל מאד וליפול חס ושולם, רחמנא לצלן.

וצריך להתחזק רק באמונה, ולהשליך שכלו לגמרי, ולסמוך על אבותינו הקדושים ועל הצדיקים האמתיים אשר כפו את יצרם ושברו את החומר לגמרי; כי רק הם זכו להשגת אלקותו יתברך בתכלית השלימות. ואפילו צדקים כאלו, שטיהרו וקידשו עצמן מזוהמת הנחש לגמרי ושברו כל התאוות וביטלו את הגוף והחומר לגמרי, גם הם היה עיקר התחזקות שלהם רק על ידי האמונה הקדושה, כמובן בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות.

כי אי אפשר להשיג שום השגה ולדעת שום ידיעה בהתנוצצות אלקותו יתברך, כי אם על ידי האמונה הקדושה אשר היא השער שדרך שם נכנסין לכל הקדושות לכל ההשגות ולכל הידיעות הקדושות, בבחינת **בזאת יבא אהרן אל הקודש**.

זאת היא בחינת מלכות כידוע, בחינת אמונה, שהיא יסוד כל התורה; כמו שכתוב **כל מצותיך אמונה**, בחינת **זאת התורה והעדות והחוקים והמשפטים** כו' - זאת דייקא כנ"ל. וזה שהאריך בתיקונים וביאר היטב **דלית רשו לנביא וחזה לאעלא לקודשא בר מינה** וכו' [שאין רשות לנביא וחזה לעלות לקדושה חוץ ממך].

כי אי אפשר להתקרב וליכנס לשום קדושה

לשום השגה ולשום ידיעה מה' יתברך, כי אם על ידי האמונה הקדושה. וכל המלחמות וכל הנסיונות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך, אי אפשר לנצח שום מלחמה ולעמוד בנסיון, כי אם על ידי האמונה הקדושה, כמו שכתוב שם בתיקונים **ודוד כד הוא עאל בקרבא לא איתרחיץ אלא בה**, כמו שכתוב **אם תחנה עלי מחנה** וכו' **אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח**, היינו שעיקר בטחוננו ותקוותו היה באמונה שנקראת **זאת** כנ"ל, דהיינו שהיה יודע שהוא חזק בהאמונה בה' יתברך; ועל כן הוא חזק שבודאי יעמוד נגד כל המחנות והמלחמות של היצר הרע והסטרא אחרא. כי בודאי יכל

לנצחם ולשברם, מאחר שיש לו אמונה חזקה בה' יתברך, שנקרא **זאת** כנ"ל, בחינת **בזאת אני בוטח** (תהלים כ"ז) - בזאת דייקא, היינו בהאמונה כנ"ל.

והנביא כשראה אורך הגלות, לא היה לו תקוה לצאת משם כי אם על ידי האמונה שנקראת **זאת**, כמו שכתוב **זאת אשיב אל לבי על כן אחיל** וכו', כמבואר בתיקונים שם.

כי הנביא ראה שבסוף הגלות, בעיקבא דמשיחא, יתגבר הבעל דבר והסטרא אחרא ביותר, ויהיה קשה להאדם לנצחו. על כן, אמר שאין תקוה לצאת מהגלות כי אם על ידי בחינת **זאת** שהיא האמונה הקדושה, שמי שיהיה חזק בהאמונה בודאי יזכה לנצח המלחמה ויצא מן הגלות בודאי.

ועיין שם בתיקונים, שהאריך בענין בחינה של **זאת**, שעיקב מסר זאת לבניו וכן משה וכו' וכו'.

והכלל שבחינה **זאת**, הנזכר שם בתיקונים, הוא בחינת האמונה הקדושה, שהיא עיקר ויסוד כל התורה כולה, ורק על ידה יכולין ליכנסו לשערי הקדושה ולנצח כל המלחמות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך.

סיפור

(חיי מוהר"ן, נ"ח)

מעשה באיש אחד מאנשי הבעל שם טוב זכרונו לברכה, שהיה חולה ונחלש מאוד, ושלח איש אחד להבעל שם טוב זכרונו לברכה שיבקש את הבעל שם טוב זכרונו לברכה שישע אליו, הינו שהבעל שם טוב זכרונו לברכה יסע להחולה. וכן הוה.

ובא האיש השליח הנ"ל להבעל שם טוב זכרונו לברכה, וספר לו כל הנ"ל, שזה האיש הוא חולה, ושיבקש ממנו שישע אליו, ונסע אליו הבעל שם טוב זכרונו לברכה.

בדרך שאל האיש השליח להבעל שם טוב זכרונו לברכה, איך ששמעתי מכם שכשאדם עושה תשובה שלמה בודאי לא ימות קודם זמנו, וזה האיש החולה כמדומה שעשה תשובה שלמה באמת והוא איש כשר באמת, ועדיין לא בא בימים כל כך, ומפני מה לא יתרפא מחליו?

השיב הבעל שם טוב זכרונו לברכה להשליח, אמת כך אמרתי ובודאי כן הוא, וזה האיש החולה הנ"ל גם כן עשה תשובה שלמה באמת על כל חטאיו. וזה שלא נתרפא עדיין, הוא מחמת שלא התוודה חטאיו לפני צדיק אמת, וזה שאני נוסע אליו בכדי שיתוודה, ובאם שיתוודה לפני תכף יתרפא, ובאם שלא ירצה להתוודות לפני, תכף יכבד עליו חליו ויתחיל לצעוק אוי ואבוי על כל איבריו וידיו ורגליו וימות. כי באמת בעולמות עליונים, היינו בבית דין של מעלה, אין עליו שום חטא ועברה כלל, כי עשה תשובה שלמה על כל החטאים, כמו שצריכין לעשות. ואחר הסתלקותו לא יהיה להקליפות והחיצונים שום אחיזה בו, כי כבר תיקן כל מה שפגם. ובאם שיתוודה לפני אזי

תכף יתרפא, ובאם שלא יתוודה אזי יש עוד חכ להחיצונים שיקמו בו בעולם הזה בכל גופו ואיבריו, עד שימות.

תפילה

(לקוטי תפילות ב' - נ"ג)

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתבטל מלחמות ושפיכות דמים מן העולם, ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם, ולא ישאו עוד גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, רק יכירו וידעו כל יושבי תבל האמת לאמתו, אשר לא באנו לזה העולם בשביל ריב ומחלוקת חס ושלום, ולא בשביל שנאה וקנאה וקנטור ושפיכות דמים, חס ושלום, רק באנו לעולם כדי להכיר ולדעת אותך תתברך לנצח. רבונו של עולם, רחם עלינו וברכנו בכל מעשי דינו, ותן לנו פרנסתנו מאתך בהרחבה גדולה בקדושה ובטהרה. ותתן לנו כל מחסורינו וכל הצטרכותינו קודם שנצטרך להם, ותצילנו ותשמרנו תמיד מחובות והלוואות, כי הם מטרידים ומבלבלים את דעתנו מאד. רחם עלי ועלנו מעתה, ועזרנו והושיענו בישועת הנוראה לסלק כל החובות שאנו חייבים מכבר, והצילנו מעתה מחובות והלוואות, ולא נצטרך ללוות שום הלוואה מאחרים.

רחם עלינו, מלא רחמים, זן ומפרנס לכל, ואל תצריכנו לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם...

צדיק

(אוצר הידאה - צדיק - קצ"ו)

הצדיק האמת נגד העולם הוא בחינת ראש והעולם נגדו הם בחינת גוף, ועיקר התיקון כשזוכין להיות מקורב ומקושר להצדיק, כמו הגוף עם הראש, שעיקר החיות שבכל האברים הוא רק מהראש.

אכילה

(אוצר הידאה - אכילה - ט"ז)

עיקר אחיזת הסטרא אחרא, שהם בחינת מי המבול, מים הזידונים, הוא בשפולי אצבעות, כי שם היה עיקר הפגם של דור המבול, בחינת **ידיכם דמים מלאו**. ועיקר הטהרה מעון זה הוא על ידי מים טהורים, דהיינו מקוה כידוע.

ועל ידי נטילת ידים לסעודה במים טהורים, על ידי זה מטהרין גם כן הידים ממי המבול, ואז זוכין לשאת את הידים בקדושה, בחינת **שאו ידיכם קדש**, ועל ידי זה ממשיכין ומעוררין בחינת **כח מעשי הגיד לעמו**, עשרים ושמונה אתוון דמעשה בראשית, שהם בחינת עשרים ושמונה פרקין דידים, ועל ידי זה ממשיכין בחינת קדושת ארץ ישראל שהוא ההפך ממי המבול, כי בארץ ישראל לא היה מבול.

ועל ידי ארץ ישראל זוכין לאמונה, שעל ידה עיקר ברור המאכלים, בחינת **ורעה אמונה**, ואז זוכה לברר ברורים גדולים על ידי האכילה, ונחשב לו כאילו יושב ואוכל בארץ ישראל, ששם עיקר קדושת אכילת ישראל.

על פי

חס ושלום, על ידי זה מפרידין בין כלל ישראל שהם בחינת נקודה התחתונה ובין הצדיק שהוא בחינת נקודה העליונה, שעוסק בכל דור לקרב הכל לה' יתברך, אפילו את הרחוקים ביותר; ועל כן, נרגן מפריד אלוף ועונשו גדול מאד.

ממון ופרנסה

(אוצר הידאה - ממון ופרנסה, ב')

הבעל דבר הניח את עצמו בעתים הללו מאד, על כל אחד ואחד, להטרידו כל ימי חייו בטירדת הפרנסה, עד שעל ידי זה נדמה לו (להאדם) שאין לו פנאי, אפילו לצעוק לה' יתברך כראוי.

וכל זה נמשך מחסרון אמונה, שאינו מתחזק להאמין כי **לא בכח יגבר איש**, והפרנסה הוא רק מאתו יתברך, ומה שיש לזה עשירות גדול מאד ולזה עניות ודחוקות מאד, הכל הוא רק מאתו יתברך, והוא יודע לסבב ולהנהיג עם כל אחד כפי הבחירה שלו, שהבחירה של זה הוא על ידי עניות דייקא; ואפילו מי שאין לו כי אם

לחס צר ומים לחץ, הוא גם כן חסד גדול מאתו יתברך, כי **צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו**. רק מחמת שאינו משים לבו לכל זה, על כן האדם טרוד מאד.

וזה נמשך משער החמשים של הטומאה, שמשם קשה מאד מאד לצאת, כמבואר במקום אחר, שמתאוות ממון קשה להוציא את האדם יותר מכל התאוות ומידות הרעות, ושם עיקר הנפילה והירידה של כנסת ישראל, בחינת **ותרד פלאים**.

והעצה לזה, להרבות באמירת תהלים ותחינות ובקשות והתבודדות וכו', שעל ידי זה ממשיך עליו התנוצצות משיח, שאז יתגלו העצות הקדושים הנמשכין משער החמשים דקדושה, שעל ידי זה יתתקן הכל (הלכות קריאת שמע - הלכה ה' - אותיות טו טז).

עצות

(לקוטי עצות - מחלוקת ... ל"ד)

❖ כשיש מלחמות ושפיכות דמים בעולם, על ידי זה בא עצירת גשמים, חס ושלום, ונעשה יקרות, חס ושלום (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן ס"ו).

וכן הוה שבא אליו הבעל שם טוב זכרוננו לברכה, ואמר להחולה בזה הלשון: **אמור מה שאתה יודע, והקדוש ברוך הוא יודע ואני יודע גם כן** [היינו שיתוודה לפניו כל החטאים]. ואמר לו כך שלושה פעמים, ולא רצה לומר. ותכף התחיל לצעוק, אוי ואבוי על גודל כאב כל איבריו, וצעק בתמרורים בפרוטרוט על כאב כל איבר ואיבר מאיבריו, כי התחילו להשבר, שקורין ברעכין, כל עצמותיו של כל איבר ואיבר, וצעק כך מתוך חליו איזה זמן, עד שמת, כמו שאמר הבעל שם טוב זכרוננו לברכה.

חיי מוהר"ן

(מספר חיי מוהר"ן - סימן ת"ט)

... ואמר שיכולין להכיר בהפנים של האדם, אם למד "מורה נבוכים", כלומר שהפנים של זה הלומד זה הספר נשתנה להרע. כי בודאי הוא אובד צלם אלקים, פנים דקדושה על ידי זה; וכמו שראוין בחוש שרובם ככולם שעסקו באלו הספרים בדורות הללו, נעשו אפיקורסים גמורים, והם חשודים על כל עברות שבתורה. כי זה הספר, וכן שאר ספרי המחקרים, עוקרים את האדם לגמרי מאמונת ישראל, ומתורתנו הקדושה, ומה' יתברך ואחריתו עדי אובד.

גם אני דברתי עם כמה אנשים - שהם כשרים קצת - שלמדו מכבר ספרי המחקרים, וכולם אמרו בפה מלא שהם מתחרטים מאד על זה שלמדו, והלואי שלא היו יודעים מהם. והעידו בעצמן שראוי להתרחק מהם מאד מאד בתכלית הרחוק.

אשרי מי שבורח מהם ומחזק את עצמו באמונה שלמה לבד, כפי מה שקבלנו מאבותינו, כמו שכלל ישראל מאמינים בלי שום חקירות של שטות והבל שלהם.

מכתב

(א"י הנחל ב' - מכתב רס"ה)

ב"ה, ה' **עזוז וגבור**, יהיה מעוזך ויחזק את לבבך בכל עזו ותעצומות למסור נפשך, לדלג על מה שצריך לדלג, לדלג על הכל, להמשיך על מוחך וחכמתך ודעתך הארה מהניגון והשיר של חסד של הצדיק האמת שיתגלה לעתיד, בעת קץ האחרון, על ידי משיח צדקינו, שעל ידו יהפוך כל העולם מרע לטוב, ויגלה לכולם אלקותו יתברך לעין כל.

אחי יקירי וחביבי, ה' יודע את לבבי, כי נכסוף נכספתי בכל לבי ונפשי לטייל עמך בגן עדן של הצדיקים, יום יום. אך, אין לי כח ואין דעתי גם צלולה מחמת הגלים הקשים והעצומים ההרפתקאות והתלאות העובר עלי, בכל יום ויום. אבל, אף על פי כן בכל זאת, אינני מסיח דעתי ממך, ואתה צמוד תמיד בעמקי לבבי, וחושב ושוקד לישועתך הנצחית, כידוע לך זה בברור גמור.

כשמדברין לשון הרע על הצדיק והנלווים אליו,